“Asıl korku, aşk halindeki korkudur. Elindekini kaçırma veya istediğine kavuşamama korkusu değildir.”

1) Tabakât-üs-sûfiyye sh. 329

2) Nefehât-ül-üns sh. 213

3) Tabakât-ül-kübrâ cild-1, sh. 103

EBÛ ABDULLAH SUBEYHÎ

Allahü teâlânın sevgili kullarından. Künyesi, Ebû Abdullah ve Ebü’l-Hasen olup, ismi ise, Hüseyn bin Abdullah bin Bekr’dir. Aslen Basralıdır. Tus’ta vefât etti ve oraya defn edildi.

Zamanının âlim ve büyüklerinden ilim öğrendi. Pek kıymetli kitaplar yazdı ve yüzlerce talebe yetiştirdi. Çok ibadet eder, dünyâya hiç ehemmiyet vermezdi. Basra’daki evinde, otuz yıl hiç çıkmadan devamlı ibadet etti. Çok az yerdi. Basra’dan ayrılıp Tûs’a gitti ve 320’den (m. 932) önce orada vefât etti.

Bir Cum’a günü Basra mescidinin kapısında durdu. Talebelerine: “Şu gördüğünüz insanlar Cennetliktir. Onlara doğru yolu göstermek, uygun amel etmelerini sağlayarak Cehennem azâbından kurtarıp, Cennete koyma işi de bize verilmiştir” buyurdu. Onun zamanında Basra mescidinde, insanların çokluğundan yere secde etmek mümkün değildi. Müslümanlar birbirlerinin sırtına secde ederlerdi. Buyurdu ki:

“Allahü teâlâya karşı gerçek kulluk, Resûlüne (aleyhisselâm) tam uymakla isbat edilir. Bu da, ahde vefa, O’nun emirlerine uygun hareket, mevcût olana rıza, kayıp olana sabretmektir.”

“Uğrunda birşey terk edilen, terk edilenden daha kıymetli olmalıdır.”

“Seni, herhangi birşey diğer birşeyden alıkoymasın, ya da alıkoyan daha üstün olsun. Değeri eşit olmasında hüküm, kalbe gelene göre verilir.”